

Noget i mørket

Det er nemmest at se, når mørket har lagt sig over øen. En landevej ind i ingenting. Reflekserne der blinker. En bils forlygter, der lyser op og dør ud lidt fremme. Så langt væk et lys. Det vokser, mens du nærmer dig det. Bliver til flere lys. Deler sig og skærer et hul i den tidlige aften.

Vinter.

En parkeringsplads fyldt med biler. Cykler langs væggen.

Feks. i Østermarie.

Inden for spilles der. Bevægelse. Lige nu badminton. Derefter fodbold. Net og bander der der kan skilles ad og flyttes rundt. Det er mennesker fra oplandet og byen der mødes. I cafeteriet serverer de kaffe til de forældre, der sidder og ser på deres børn svede. En anden dag er der gymnastik. Så håndbold. Så skolen der bruger hallen. Så nogle rollespillere.

En regnvejrsdag.

Hallerne som centre for liv.

Rammerne for så mange forskellige foreninger.

Rammerne for så mange former for liv.

Der er flere der har en stor del af deres liv der.

De frivillige. Trænerne.

Og de fleste er kommunale haller. Langt de fleste. Det er vores haller. Igennem skatten er de blevet opført. Igennem skatten og kommunen bliver de holdt i gang. Det er gratis. Alle foreninger kan komme der.

Ikke kun badminton.

Judo. Jiu Jitsu. Floorball. Mulighederne er faktisk uendelige. Nogen skal blot tage tilbudet til sig. Der er åbent. Når du har brug for det, når borgeren skal ind er der låst op.

Det er et flow af midler, arbejdstimer.

Ansøgningen, der imødekommes på Ullasvej.

De tekniske medarbejdere der underrettes.

Nøglekort og instruktioner der uddeles.

Så er der adgang. Til hallerne. Til gymnastiksalene. Til skolelokalerne i det hele taget.

Vores. Vedligeholdt og formidlet af vores kommune.

I hallen løber en dreng i shorts og gummisko. Hans t-shirt har navnet på hans yndlingsspiller på ryggen. Han tæmmer bolden med brystet og løber lidt ind i banen. Han ser op og spiller den skråt på tværts og løber tilbage på sin plads. Resten af holdet cirkler omkring bolden. De fleste er så store at de har forstået ideen med en taktik. De holder kæderne. De er enhed på banen, noget større end summen af de syv de også er.

Han er der som en del af et hold.

Han er der som en der måske, måske har talentet til at bære igennem.

Som de fleste andre har han en chance.

Han er der på et fritidspas. En håndsrekning til de børn, der ikke normalt kommer i foreningerne. En måde at lukke dem ind i fælleskabet på.

Han er blevet set af en lærer på skolen. At der aldrig var ballade eller uro omkring ham, når han var med til fodbold på den store bane. At han der helt naturligt gled ind sammen med de andre. Han har et ret utroligt løbepensum, en stor vilje til at arbejde for at eje sit stykke af banen. Måske det har noget med hans baggrund at gøre.

Hans forældre lyttede, men de havde ikke råd til at betale kontingentet eller det udstyr, der skulle bruges, og så kom fritidspasset i spil. Det er ideen, at alle børn der vil skal kunne være med i en forening. Ikke en de voksne vælger. Ikke en kommunen vælger. Det er barnet, der vælger.

Og drengen er ikke i tvivl.

Han begynder til fodbold første chance han får.

Der er han ikke ham med den flade madpakke og genbrugstøjet. Der er han en del af holdet. Den hurtigste back på holdet. En efterhånden uvurderlig del af den bagerste kæde.

Han er en dreng med et vist talent.

Nu har han chancen.

Et fritidspas.

En fortælling om Bornholms Regionskommune af Dennis Gade Kofod